

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobkyně: L.N., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupena: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6.5.2014, č.j. KrÚ 29714/2014/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá právo** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 10.3.2014, č.j. OSA/P-2022/13-D/28, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto se přestupku se žalobkyně dopustila tím, že neodevzdala řidičský průkaz v zákonné lhůtě pěti pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně vydané pod č.j. OSA/P-466/13-D/32, kterým jí byla uložena (mimo jiné) sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a povinnost uhradit paušální částkou náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnila následujícím způsobem:

Namítla, že neexistoval právní důvod k odevzdání řidičského průkazu, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30.10.2013, č.j. OSA/P-466/13-D/32, do vydání žalobou napadeného rozhodnutí a ani do okamžiku podání žaloby nenabylo právní moci a žalobkyni tak „*nikdy nevznikla povinnost řidičský průkaz odevzdat*.“ Povinnost odevzdat řidičský průkaz vznikla žalobkyni právě na základě výše citovaného rozhodnutí (dále jen „*rozhodnutí ze dne 30.10.2013*“). To však dosud „*nenabylo právní moci*“, neboť bylo doručeno zástupce žalobkyně při osobním nahlédnutí do spisu až dne 5.3.2014, který proti tomuto rozhodnutí podal včasné odvolání dne 9.3.2013. V případě rozhodnutí ze dne 30.10.2013, kterým byl žalobkyni uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, na základě něhož měla žalobkyně odevzdat svůj řidičský průkaz, zástupce žalobkyně v podání ze dne 5.2.2013 žádal výslovně správní orgán prvního stupně o doručování písemností na e-mailovou adresu „X“. Správní orgán prvního stupně se nepokusil o doručení tohoto rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce žalobkyně a nelze proto dovozovat účinky doručení fikcí na adresu trvalého pobytu jejího zástupce, když musí předcházet uložení písemnosti dle § 23 správního řádu. Byť správní orgán prvního stupně vyznačil právní moc dle doručení svého rozhodnutí fikcí na adresu trvalého pobytu tehdejšího zástupce žalobce, tuto vyznačil nesprávně, neboť doručení fikcí by se aplikovalo jen tehdy, pokud by doručení na adresu trvalého pobytu předcházel pokus o doručení na adresu k doručování, tj. v daném případě elektronickou adresu výše uvedenou. Ve spisovém materiálu neexistuje důkaz, že správní orgán prvního stupně vypravil písemnost na elektronickou doručovací adresu zástupce žalobce v souladu s právními předpisy. Zmocněnec žalobkyně na tuto skutečnost upozornil správním orgánem, ten však na to „*nereflektoval*“. Dle názoru žalobkyně měl správní orgán prvního stupně vyčkat pokračování vedení řízení do doby, než bude vyřešena předběžná otázka, tedy do doby, kdy bude pravomocně rozhodnuto o zmíněném odvolání směřujícím proti rozhodnutí ze dne 30.10.2013. Výsledkem rozhodnutí o opravných prostředcích týkajících se rozhodnutí ze dne 30.10.2013 by totiž „*bylo jednoznačné konstatování..., že rozhodnutí OSA/P-466/13-D/32 právní moci ke dne 30.11.2013 nenabylo a právní moc na něm byla vyznačena chybně*.“ Žalobce zpochybnil doručování písemností, které se týkalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku z důvodu neodevzdání řidičského průkazu. Zástupce žalobkyně požádal o doručování na elektronickou adresu „X“, avšak správní orgány namísto doručování na doručovací adresu zasílaly písemnosti na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobkyně a u takto odesílaných písemností uplatňovaly doručení tzv. fikcí. Žalobkyni tak bylo upřeno právo účasti na ústním jednání, neboť její zmocněnec nebyl k ústnímu jednání předvolán a věc byla projednána v rozporu s ust. § 74 zákona o přestupcích. Rovněž jí bylo upřeno právo na dvouinstančnost řízení, když jejímu zmocněnci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně rovněž nebyla vyzvána k doplnění blanketního odvolání. Konečně žalobkyně namítla, že byly porušeny zásady „*individuálního uvážení*“. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí „*fakticky vlastní postup nijak nezodůvodnil*“, když „*zkopíroval*“ obsah rozhodnutí v jiných věcech. Žalobkyně porovnávala obsah žalovaného rozhodnutí s jinými dvěma rozhodnutími ve věcech přestupků, ve kterých je oproti žalovanému rozhodnutí doplněno odůvodnění rozhodnutí o individuální právní posouzení v rozsahu celé

půl strany normovaného textu. Takový postup je nepřipustný. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalovanému není ze spisového materiálu známo, že by rozhodnutí ze dne 30.10.2013 bylo zrušeno či uznáno za nedoručené. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 30.11.2013, což vyplývá ze spisového materiálu správního orgánu prvního stupně, kdy byla v době rozhodování v evidenční kartě řidiče vyznačena blokáce řidičského oprávnění od 30.11.2013 a součástí spisového materiálu bylo i nadále uvedené rozhodnutí ze dne 30.10.2013, jímž byl uložen žalobkyni zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Správní orgány přitom vycházely ze zásady správnosti aktů orgánu veřejné moci, tedy pokud příslušný orgán při pravomocném rozhodnutí nezruší nebo neopraví doložku právní moci, je uvedené rozhodnutí nutno považovat za pravomocné. Žalovanému není známo, že by se „v tomto směru cokoliv změnilo“, tedy nadále zůstává „přesvědčen“ o existenci rozhodnutí, na základě něhož vznikla žalobkyni povinnost odevzdat řidičský průkaz. Pokud se týče zasílání písemností správním orgánem, tyto byly zasílány v souladu se zákonem jednak elektronicky e-mailem, jelikož přijetí zmocněnec žalobkyně nepotvrdil, proto byly zasílány písemnosti na adresu trvalého pobytu zmocněnce. To vyplývá ze spisového materiálu. V poslední námitce žalovaný uvedl, že argumentace žalobce je zcela bezpředmětná, když veřejný zájem ve smyslu ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“) v předmětném řízení dotčen nebyl. Žalobce ani v odvolání nikde neuvedl, v čem spatřuje nezákonnost uvedeného řízení, potažmo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rovněž nespatřuje za nezákonné používání obdobného nebo stejného textu odůvodnění žalovaného rozhodnutí, když naopak se tím naplňuje zásada rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit **s odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro

prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou

z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i

Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabývá otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je

dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí **netrpí** vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů** (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jak již vyplývá z narativní části rozsudku, předmětem žalovaného rozhodnutí bylo rozhodnutí o přestupku spáchaného žalobkyní tím, že žalobkyně nesplnila povinnost vyplývající z rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 30.10.2013, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu (překročení nejvyšší povolené rychlosti), tj. na základě uloženého zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců **nesplnila svoji povinnost odevzdat řidičský průkaz ve stanovené zákonné lhůtě, tedy se dopustila přestupku dle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích**. Žalobkyně v prvním žalobním bodu uplatnila námitky, které míří nikoliv proti žalovanému rozhodnutí, ale v podstatě míří proti tomuto rozhodnutí ze dne 30.10.2013, když žalobkyně zpochybňuje právní moc tohoto rozhodnutí (tvrdí, že toto rozhodnutí nebylo doručováno na emailovou adresu zástupce žalobkyně a nelze u něho dovozovat účinky doručení fikcí. Současně „vyčítá“ správním orgánům, že „*nevyčkaly konečného rozhodnutí*“, protože proti tomuto rozhodnutí ze dne 30.10.2013 podala žalobkyně odvolání, přičemž vycházela ze svého výše zmíněného názoru o nenabytí právní moci). Za okamžik doručení ze dne 30.10.2013 považovala žalobkyně až okamžik nahlédnutí zástupce žalobkyně do spisu dne 5.3.2014. Předmětem tohoto soudního řízení, tj. řízení o žalobě proti rozhodnutí o uložení sankce za neodevzdání řidičského průkazu, **není** však přezkum tohoto rozhodnutí ze dne 30.10.2013. V tomto případě je nutné i ve vztahu k okamžiku nabytí právní moci tohoto rozhodnutí vycházet ze **zásady presumpce správního aktu**, tedy je nutné vycházet nikoliv z námitek žalobkyně zpochybňujících vyznačenou doložku právní moci na rozhodnutí ze dne 30.10.2013, ale **ze skutečností vyplývajících ze správního spisu, na základě kterých byla tato doložka právní moci vyznačena**. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí ze dne 30.10.2013 bylo doručeno zmocněnci žalobkyně, R.K., v souladu se správním řádem (dle ust. § 19 a § 20 správního řádu, tedy v daném případě fikcí, což vyplývá z doručenky založené u tohoto rozhodnutí). Žalobce se mylí v případě tohoto doručování a též rovněž v případě doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10.3.2014 (kterým byla žalobkyni uložena zmíněná pokuta za neodevzdání řidičského průkazu), a to v tom, že pokud zmocněnec žalobce požádal o doručování na elektronickou adresu, tak že v takovém případě vždy automaticky je povinen správní orgán doručovat vždy nejprve na tuto elektronickou adresu. Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevyklučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, **ZEJMÉNA MŮŽE-LI TO PŘÍSPĚT K URYCHLENÍ ŘÍZENÍ**. Z uvedeného ustanovení správního řádu tedy vyplývá, že **je na uvážení správního orgánu**, zda uvedenému požadavku vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, **aby bylo řízení urychleno**. Když však naopak správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, či naopak může přispět ke „*zpomalení řízení*“, tak **není povinen automaticky bez dalšího doručovat na tuto zmocněncem žalobce požadovanou a udanou adresu** a může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy správní orgán má podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo elektronické adresy je **pouze zdržovací taktikou**. Z již dlouhé řady jiných věcí (např. ve věci sp. zn. 52A 60/2014, 52A 30/2014, 52A

32/2014, 52A 80/2013 atd.) je krajskému soudu známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem, volí zmocněnci žalobců v řízeních o přestupcích stejnou či obdobnou **procesní strategii**, což platí jak pro zmocněnce žalobkyně v řízení o přestupku, ukončeného žalovaným rozhodnutím (zmocněnec **M.V.**), tak i v řízení o přestupku, v němž byla rozhodnutím ze dne 30.10.2013 žalobkyni uložena výše zmíněná sankce v zákazu činnosti (zmocněnec **R.K.**). Tito zmocněnci volí stejnou či obdobnou procesní strategii, přičemž jejich postup je **účelový a obstrukčního charakteru**. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi údajné e-mailové adresy, převzetí, resp. doručení písemností, ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správní řádu následně nepotvrdí. Písemnosti (tedy i výše zmíněná rozhodnutí) jsou doručovány na adresu trvalého pobytu, vhozeny do schránky a doručeny fikcí, neboť **zásilky zmocněnec nepřebírá**. Žalobce tak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii „**na první pohled**“ dle předem připraveného scénáře. Ten používají žalobci v těchto věcech v různých verzích, např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu, poté zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu – tj. v daném případě týkajícího se žalovaného rozhodnutí jmenovaného advokáta a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňují doručení konečného rozhodnutí ve věci. Uvedené závěry nejsou výsledkem posouzení jen krajským soudem. Obdobný případ řešil i **Nejvyšší správní soud**, který k tomu uvedl, že „**není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle**“ (s odkazem na rozsudky NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) „**přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát**“ (K tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). Tito zmocněnci a potažmo i zástupce žalobkyně založily tak svou strategii **na obstrukčním a účelovém zneužití** výše citovaných ustanovení správního řádu (§ 19 odst. 3, 8), když **se snaží o zmaření doručení písemností a rozhodnutí správních orgánů a jejich doručení realizované fikcí následně v žalobě napadají (když tyto námitky často ani neuplatňují v odvolání ale až v žalobě)**. Tato jejich procesní strategie však přehlíží skutečnost, že požadavku zmocněnců žalobců na doručování na jimi uvedenou elektronickou adresu **není povinen správní orgán automaticky vyhovět**, a to tím spíše v případě, když má již bohaté zkušenosti s účelovým a obstrukčním jednáním těchto zmocněnců z jiných přestupkových řízení. Krajský soud není proto povinen v tomto řízení přezkoumávat způsob a platnost doručování rozhodnutí ze dne 30.10.2013, když je nutné navíc vycházet ze **zásady presumpce správnosti tohoto správního aktu zahrnující i vyznačenou doložku právní moci (30.11.2013)**, navíc z doručanky přiložené k tomuto rozhodnutí vyplývá, že toto rozhodnutí **bylo skutečně zmocněnci žalobkyně R.K. doručeno fikcí**. Na tom nemůže nic změnit to, že žalobkyně po nabytí právní moci podala proti tomuto rozhodnutí „**odvolání**“, přičemž za okamžik doručení považovala až den, kdy její zástupce nahlédl do spisu a seznámil se s tímto rozhodnutím. V případě žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak v tomto případě rovněž neshledal krajský soud vady řízení týkající se doručování těchto rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá (a rovněž tak vyplývá i z rozhodovací praxe podepsaného krajského soudu), že zmocněnec **M.V.** opakovaně zastupuje žalobce v přestupkových řízeních správního orgánu prvního stupně, přičemž, jak soud již výše uvedl, zcela účelově požaduje doručování na jí udanou elektronickou adresu, na kterou se nepodaří správnímu orgánu písemnost doručovat, poté správní orgán doručuje tak, jako by o doručení na elektronickou adresu nebylo požádáno (§

19 odst. 9 správního řádu). V daném případě doručil správní orgán prvního stupně tomuto zmocněnci žalobkyně veškeré písemnosti, tedy i předvolání k ústnímu jednání (ficki), což až nyní žalobkyně v žalobě zpochybňuje. V dané věci jednání jmenovaného zmocněnce **nevybočilo z obstrukčního a účelového charakteru jednání tohoto zmocněnce**, navíc správní orgán neúspěšně doručoval písemnosti zmocněnci žalobkyně nejprve na jí udanou elektronickou adresu („X“), **avšak jako obvykle, tento zmocněnec nepotvrdil převzetí písemnosti, proto správní orgán doručoval písemnosti tak, jako by zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu)**. Navíc, a to soud považuje za podstatné, tak to ani **nebyl povinen správní orgán postupovat**, když v případě tohoto zmocněnce bylo zcela jasné, že doručování na elektronickou adresu zmocněnce **nemohlo přispět k urychlení řízení, ba právě naopak** (§ 19 odst. 3 správního řádu). Správní orgán tedy správně doručil i zmíněné předvolání k jednání fikci. Ostatně obstrukčnost a účelovost jednání těchto zmocněnců ve věcech žalobců v obdobných přestupkových věcech zastupovaných v soudních řízeních v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem dokreslují i bohaté zkušenosti podepsaného soudu v řadě dalších věcí (např. 52 A 32/2014, 52 A 30/201452 A 80/2013 atd.), kdy právě v žalobách v těchto věcech se snaží tento advokát zpochybňovat doručování písemností v elektronické podobě zmocněncům i dokonce z hlediska způsobu jejich odesílání ze správních úřadů. Tvrdí totiž s oblibou, že když tyto písemnosti nejsou odesílány z elektronické podatelny správního úřadu, tak se jedná o neplatné či neúčinné doručování. V tomto případě již rozhodoval NSS, který dospěl k závěru o nesprávnosti této argumentace (rozsudek NSS ze dne 15.12.2014, čj. 6 As 218/2014-33).

Věc tedy **nebyla** projednána nezákonně, jak tvrdil žalobce, ale naopak v souladu s ust. § 74 zákona o přestupcích, když se žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce, v důsledku jím zvoleného účelového a obstrukčního charakteru, **sama zbavila možnosti hájit svá práva při ústním jednání**. Rovněž námitka žalobkyně o tom, že nebyla vyzvána k doplnění blanketního odvolání, je zcela účelová, když se žalobkyně účelově snaží využít ve svůj prospěch judikáty týkající se této problematiky (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1As 4/2009 atd.). Je samozřejmě právem žalobkyně podat blanketní odvolání, avšak jestliže se jedná o stejnou procesní strategii, kterou volí tito zmocněnci žalobců v dalších přestupkových věcech (v převážné většině věcí projednávaných podepsaným soudem tito zmocněnci žalobců podávají blanketní odvolání, aby pak stejný zástupce těchto žalobců v soudním řízení teprve až v žalobě uvedl celou plejádu námitek, včetně toho, že zmocněnci žalobců nebyli vyzváni k doplnění blanketního odvolání; to soud již považuje za účelové jednání - argumentace viz výše). Tito zmocněnci, resp. zástupce těchto žalobců, zřejmě spoléhají na aplikaci jimi uvedené judikatury týkající se blanketních odvolání, avšak zcela přehlédli, že ta se vztahuje ke zcela jiné skutkové situaci. Krajský soud nemůže přijmout zástupcem žalobkyně předestřený zjednodušený postup, který absenci zamýšlených odvolacích důvodů v odvolání bez dalšího spojuje s povinností správního orgánu stanovit odvolateli lhůtu k doplnění odvolání postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu a s povinností doplnit odvolání o odvolací důvody. Žalobcem uváděná judikatura se týká procesní situace, kdy žalobce v postavení odvolatele sám požádal o určení lhůty k doplnění odvolání, avšak žalovaný správní orgán na tuto žádost žalobce nereagoval a rozhodl o blanketním odvolání žalobce, aniž by bylo doplněno (srov. rozsudek podepsaného krajského soudu ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sbírky rozhodnutí NSS). Nedůvodná je konečně námitka žalobce týkající se údajného porušení zásad „*individuálního uvážení*.“ Sama žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce se svým výše zmíněným účelovým postupem,

kdy podala odvolání v blanketní formě, bez uvedení odvolacích důvodů, sama připravila o možnost uplatnění a projednání svých věcných námitek proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. A v takovém případě odvolací orgán není povinen vyhledávat za žalobkyni konkrétní odvolací námitky a podrobně tak přezkoumávat tímto odvolání napadené rozhodnutí. Jestliže žalobkyně neuvedla žádné konkrétní odvolací námitky, nemohla důvodně očekávat, že žalovaný, jako odvolací orgán, bude vymýšlet podrobnou argumentaci za účelem obhajoby rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud neshledal jeho nesoulad s právními předpisy. Podle ust. § 89 odst. 2 totiž odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Je proto naopak v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, jestliže v případě, že odvolací orgán shledal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a neshledal, že veřejným zájmem nevyžaduje přezkoumání správnosti žalovaného rozhodnutí, tak mohl v obdobných věcech aplikovat stejnou argumentaci. I v tomto řízení totiž platí zásada „*vigilantibus iura*“ (každý, nechť se střeží své práva sám). Na výše uvedených závěrech nemohla změnit dodatečně uplatněná námitka zástupcem žalobce u jednání soudu dne 25.2.2015 o tom, že písemnost ze dne 6.12.2014, doručovanou elektronicky M.V., ve které je obsaženo sdělení správního orgánu, že správní orgán bude doručovat už jen prostřednictvím držitele poštovní licence, měl správní orgán zaslat i prostřednictvím „*pošty*“. Jednak tato námitka byla v rozporu s koncentrační zásadou uplatněna až po zákonné lhůtě (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), avšak sama o sobě byla nedůvodná. Správní orgán totiž ani nebyl povinen Markétě Veselé uvedenou informaci zasílat, a to ani elektronicky, když neměla na zákonnost postupu správního orgánu a na výsledek správního řízení žádný vliv. Naopak nepotvrzení přijetí této zprávy pouze dosvědčuje účelovost postupu zmocněnce a správnost postupu správního orgánu, tj. že převzetí písemností doručovaných elektronicky tento zmocněnec nepotvrzuje a že tedy je oprávněn správní dále orgán postupovat dle § 19 odst. 8 správního řádu a doručovat další rozhodné písemnosti, tj. zejména rozhodnutí o přestupku, prostřednictvím držitele poštovní licence.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. února 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová